

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.591 van 18 december 2003
in de zaak A. 112.637/XIV-7260.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat L. LUYTENS,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Berckmansstraat 89

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde XXX nationaliteit, op 9 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 oktober 2001 tot weigering van regularisatie;

Gelet op de beschikking van 3 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, die beweert van XXX nationaliteit te zijn, is op 29 juni 1998 België binnengekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 30 juni 1998. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 8 juni 2001 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekster geweigerd.

1.2. Op 27 januari 2000 heeft verzoekster een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van de artikelen 2, 2° en 2, 3°.

1.3. Verzoekster is door de Commissie voor regularisatie op 26 juli 2001, bijgestaan door een raadvrouw en I., gehoord.

1.4. De tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 17 augustus 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoekster. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

“1. Nopens de ontvankelijkheid

De regularisatieaanvraag werd tijdig ingediend en is ontvankelijk

2. Nopens de identiteit van de aanvrager

Het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde bij beslissing dd. 8 juni 2001 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de betrokkene, nadat het deze drie maal -naar eigen verklaring uitvoerig- had gehoord (op 30 augustus 1999, 13 januari 2000 en 17 april 2001).

De motivering van de weigering luidt onder meer als volgt:

‘Op 27 juni 1998 verliet betrokkene de E. hoofdstad in het gezelschap van een zekere A. met een vliegtuig van een onbekende maatschappij naar een voor haar onbekend Europees land, met een vals/vervalst paspoort op naam van S.’ en verder, ‘Hoe dan ook is betrokkene niet in het bezit van enig document dat een controle van haar identiteit (en nationaliteit en reisweg mogelijk maakt’.

De betrokkene werd een reeks vragen gesteld aangaande onder meer de geografie van de streek waarvan zij beweert afkomstig te zijn, de XXX munt en de clans en subclans die aldaar woonachtig zijn, waarop zij de correcte antwoorden schuldig gebleven is.

Dit deed het Commissariaat generaal besluiten dat de identiteit (en beweerde XXX nationaliteit) van de betrokkene niet vaststaat, te meer daar zij erkent behandeld te zijn geworden in een ziekenhuis in E., terwijl er in de streek waar zij beweert te hebben gewoond in XXX verschillende ziekenhuizen waren.

Tegen de beslissing van het Commissariaat generaal werd hoger beroep ingesteld, dat nog hangend is.

Tijdens de behandeling van de zaak voor de commissie brengt de betrokkene drie nieuwe stukken voor die bevestigen dat zij van XXX nationaliteit is, te weten: een attest van de VZW S., een afschrift van een onder eed afgelegde verklaring van twee derden voor het Vredegerecht te V. en een verklaring van vijf personen.

Deze stukken zijn niet van aard dat zij de uitvoerige motivering van het Commissariaat generaal, dat vastgesteld heeft dat de betrokkene geen kennis heeft van de plaatselijke toestand in XXX, ontkrachten, zodat het bewijs van haar identiteit nog steeds niet geleverd is.

De identiteit en nationaliteit staat onvoldoende vast aan de hand van de voorgelegde documenten.

3. Nopens het verblijf op het grondgebied op 1 oktober 1999

Haar aanwezigheid voor het Commissariaat generaal op 30 augustus 1999 en 13 januari 2000, alsmede het attest dd. 1 september 1999 van het ORBEM leveren afdoende het bewijs dat de betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied verbleef

4. Nopens het regularisatiecriterium (volgens aanvraag) van de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst -artikel 2.2° van de wet van 22 december 1999.

In overeenstemming met de zienswijze van het Onderzoekssecretariaat voldoet de betrokkene niet aan voormeld criterium op grond van de volgende overwegingen.

De asielaanvraag van de betrokkene is nog hangende ingevolge het ingestelde hoger beroep voor de Vaste Beroepscommissie.

Aan de hand van zijn schriftelijke toelichting bijgebracht overeenkomstig artikel 9.7° van de regularisatiewet en zijn verklaringen ter zitting, stelt de Commissie vast dat dezelfde feiten en motieven voor de regularisatieaanvraag worden aangevoerd als reeds werden aangewend om de status van vluchteling te bekomen.

Luidens artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is uitsluitend de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om een vreemdeling als vluchteling te erkennen. Artikel 57/11 van deze wet bepaalt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij uitsluiting van iedere andere instantie bevoegd is de beroepen tegen deze beslissingen van de Commissaris generaal te behandelen. De Commissaris generaal en de Vaste Beroepscommissie beoordelen de status van vluchteling overeenkomstig het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De commissie voor regularisatie is derhalve geen bijkomende asielinstantie. Voor de toepassing van artikel 2.2° van de regularisatiewet moeten bijaldien andere motieven kunnen worden aangevoerd dan deze die in het toepassingsveld vallen van voormeld verdrag. Deze zijn in casu niet voorhanden.

Nu het niet vaststaat dat de betrokkene de XXX nationaliteit heeft, kan zij niet gevolgd worden waar zij de onmogelijkheid tot terugkeer steunt op de IOM-lijst in verband met landen waar de nationale luchthavens gesloten zijn en waarop XXX voorkomt.

5. Nopens het regularisatiecriterium (volgens aanvraag) namelijk een ernstige ziekte, artikel 2.3° van de wet van 22 december 1999.

In overeenstemming met de gegevens vervat in de nota van het Onderzoekssecretariaat voldoet betrokkene niet aan voormeld criterium en dit op grond van het medisch advies van Dr. Bergez, aangesteld door de Commissie van Regularisatie.

Uit deze vaststelling blijkt dat de betrokkene niet aan een aandoening lijdt die zonder behandeling de dood van de persoon tot gevolg heeft, haar levensverwachting inkort, of een ernstige handicap veroorzaakt en/of waarvan de behandeling veelvuldige zorgen of controles vereist en/of een zware therapie.”;

1.5. Op 10 oktober 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing:

“De Kamer van De Commissie voor regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te B., op 27 januari 2000 en dat het nummer 10502000012700855 draagt. Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.”;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

“IV. EERSTE MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING VAN DE BESTREDEN BESLISSING

Schending van artikel 18 van het KB betreffende de samenstelling en de werking van de commissie voor regularisatie en houdende uitvoering van de wet van 22 december 1999, van artikel 13 van de wet van 22 december 1999, van artikel 2.3° en 4° van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging en van de op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen,.

Doordat de bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht bij gewone post, zodat er onduidelijkheid bestaat omtrent de termijn voor het indienen van het beroep bij de Raad Van State. Doordat in casu verzoekster op 8 november bij haar thuis per gewone post de bestreden beslissing ontving, die nochtans de datum van 10 oktober draagt. Doordat er blijkbaar een onzekere termijn verloopt tussen het nemen van de beslissing en de verzending ervan. Doordat de enveloppe waarmee deze beslissing verstuurt wordt verder geen postdatum vermeldt.

Terwijl verzoekster moet kunnen uitmaken op een duidelijke en ondubbelzinnige wijze op welke datum de kennisgeving geacht wordt gedaan te zijn; terwijl de toegepaste handelswijze dit echter duidelijk niet toelaat; terwijl deze handelswijze dan ook niet ten goede komt aan een goede rechtsbedeling en verzoekster dwingt om in allerijl een verzoekschrift in te dienen, zonder kennis te kunnen nemen van het dossier of enige ernstige voorbereiding en bespreking van het beroep mogelijk te maken zodat hierdoor, minstens indirect, de rechten van de verdediging in het gedrang worden gebracht. Terwijl het niet correct kunnen bepalen van de datum vanaf dewelke men zijn verdediging dient (te kunnen) voorbereiden een schending uitmaakt van de meest fundamentele rechten van de verdediging. Terwijl de Raad van State uitdrukkelijk dit algemeen rechtsbeginsel erkent.

Doordat de bestreden beslissing niet de naam de hoedanigheid, het adres en het telefoonnummer van diegene die meer inlichtingen kan verstrekken over het dossier vermeldt en ook onduidelijk blijft met betrekking tot de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen.

Terwijl artikel 2.3° en 4° van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur duidelijk vereisen dat de beslissing de hoedanigheid, het adres en het telefoonnummer vermelden van diegene die meer inlichtingen kan verstrekken over het dossier; terwijl de bestreden beslissing in het algemeen gesteld is op het papier van de Minister van Binnenlandse Zaken zonder enige vermelding van de persoon die dient gecontacteerd te worden, en zonder de andere concrete en vereiste inlichtingen.,

Terwijl de bestreden beslissing geen vermelding maakt van het juiste Wetsartikel (verwijzing naar artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State) en dus niet de wettelijk vereiste inlichtingen verstrekt omtrent de beroepsmogelijkheden, de instanties en de geldende vorm en termijn hiervoor. Terwijl artikel 14 overigens niets vermeldt omtrent de vorm en de termijn en ook de bestreden beslissing hieromtrent vaag en onduidelijk blijft, te meer daar zij niet verwijst naar de wetsartikels, inzonderheid deze die de termijn voor Vreemdelingenzaken inkort tot 30 dagen en die de vorm vermelden in dewelke deze beroepen dienen ingediend te worden.

Doordat het advies van de commissie laattijdig ter kennis werd gebracht van de Minister alsook van verzoekster.

Terwijl dit advies binnen de 20 dagen na de verschijning voor de commissie dient ter kennis gebracht te worden van verzoekster en van de Minister, terwijl de zitting plaatsvond op 26 juli 2001 en het advies ondertekend werd op 17 augustus 2001.”;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat een aantal formaliteiten niet werden nageleefd; dat de schending hiervan pas dienstig kan ingeroepen worden indien verzoekster door de niet-naleving ervan is geschaad; dat verzoekster voor geen enkel onderdeel het bewijs bijbrengt dat zij door de niet-naleving is benadeeld geworden; dat, in zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, dient opgemerkt te worden dat de termijn bepaald in dit artikel een termijn van orde is; dat het niet naleven van de termijn op zich de bestreden beslissing niet onwettig maakt; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert:

“V. TWEEDE MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING

Schending van artikels 2.2°, en 2.4°, 4, 9.4°, 7° en 9° van de Wet van 22 december 1999, de artikels 48, 49, 57/6/7 en 11 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikels 1,2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de manifeste appreciatiefout en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

EERSTE TAK

Doordat de bestreden beslissing volledig ten onrechte besluit dat de identiteit en de nationaliteit van verzoekster onvoldoende vaststaat.

Doordat zij zich ten onrechte volledig steunt op de overwegingen van de commissaris generaal zonder zelf enig deugdelijk onderzoek te voeren. Doordat zij blijkbaar voorbijgaat aan het feit dat de criteria en de vragenlijsten die met betrekking tot deze problemen door het commissariaat generaal uitermate streng en veeleisend zijn; Doordat zij voorbijgaat aan het feit dat de opdracht van de commissaris generaal volledig verschilt van haar opdracht en derhalve niet gemachtigd is om zonder meer de overwegingen van zijn beslissing, -die trouwens nog niet definitief was en waartegen beroep was-, over te nemen.

Doordat de schending van de motiveringsplicht, de onzorgvuldigheid en de schending van de rechten van de verdediging op dit vlak des te meer flagrant zijn nu de bestreden beslissing drie stukken opnoemt die onmiskenbaar een begin van bewijs uitmaken. Doordat de commissie klaarblijkelijk volkomen de draagwijdte mist van de ‘onder eed afgelegde verklaring van twee derden voor het Vredegerecht van V..’

Doordat de bestreden beslissing de bewijskracht verhuult van de derde die verzoekster vergezelde op de zitting voor de Commissie, te weten Mevrouw I., wonende te B., A.steenweg, 390.

Terwijl verzoekster van XXX nationaliteit is; terwijl, nu er in haar land van herkomst geen autoriteiten meer zijn en de staat onbestaande is, nu ook voor de burgeroorlog het dragen van identiteitsdocumenten geen gewoonte was, het de facto onmogelijk is om officiële stukken uit XXX bij te brengen.

Terwijl het vaststaat dat de vragenlijsten waarmee het commissariaat generaal werkt om met zekerheid de nationaliteit te kunnen vaststellen enorm veeleisend zijn; nu het vaststaat dat het merendeel van de XXX geen asiel verleend werd om dezelfde redenen

maar deze toch geregulariseerd werden. Terwijl immers de twee instanties onafhankelijk zijn en totaal andere methodes hanteren. Terwijl men zich terecht kan afvragen of het wel kunnen antwoorden op een deel van de vragen maar niet op een ander deel ervan, een voldoende bewijs uitmaakt.

Terwijl verzoekster ter zitting van de commissie stukken bijbracht die haar identiteit en nationaliteit staaften, terwijl zij zelfs een afschrift van een 'akte van bekendheid' neerlegde van de Vrederechter van V.; terwijl dit onmiskenbaar een stuk is dat van aard is om een begin van bewijs te leveren van de burgerlijke stand; terwijl overigens verschillende personen van XXX nationaliteit, alsook leden van een XXX VZW een verklaring aflegden in dezelfde zin. Terwijl de bestreden beslissing dan ook onmogelijk kon standhouden dat deze stukken niet van aard zijn de vaststellingen van de commissaris generaal te ontcrachten. Terwijl zijn overwegingen hoogstens een aanduiding hadden kunnen zijn voor de commissie in zover verzoekster ter zitting geen enkel nieuw element had kunnen aanvoeren, quod non.

Terwijl verzoekster ter zitting een derde aanvoerde in de persoon van Mevrouw I., een Belgische van XXX origine die de dochter is van de broer van de moeder van verzoekster. Dat deze persoon ter zitting ondervraagd werd over haar verwantschap met verzoekster en hun relaties in XXX. Terwijl de bestreden beslissing geen enkel gewag maakt van deze 'getuige'. Terwijl het minstens aangewezen is indien er een derde de persoon vergezelt om te vermelden welke de bedoeling daarvan is, zeker indien er een negatief advies wordt gegeven, zodat de Raad van State hieromtrent een controle kan uitvoeren. Terwijl het onaanvaardbaar is dat er omtrent dit cruciaal getuigenis niets vermeld wordt.

TWEDE TAK

Doordat de bestreden beslissing een compleet verkeerde interpretatie van artikel 2.2° van de Wet van 22 december 1999 nu zij stelt dat verzoekster dezelfde motieven indient ter staving van die aanvraag als dewelke zij inriep in de asielprocedure; dat nu er beroep is tegen de beslissing van de commissaris generaal voor vluchtelingen, nu de Vaste Beroepscommissie de enige instantie is die bevoegd is de beroepen van de commissaris generaal voor vluchtelingen te onderzoeken en nu de Commissie voor Regularisatie geen bijkomende asielinstantie is er voor de toepassing van artikel 2.2° andere motieven dienen ingeroepen te worden dan deze die in het toepassingsveld vallen van het Vluchtelingenverdrag.

Doordat de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet die daarin niet vervat is namelijk dat de motieven ter staving van artikel 2.2° van de regularisatiewet niet dezelfde mogen zijn dan dewelke voorgedragen worden ter staving van de asielaanvraag. Terwijl de regularisatiewet de onmogelijkheid tot terugkeer bepaald als één van de vier criteria, dewelke dus dient onderzocht te worden, geval per geval; Terwijl dit geen enkele incidentie heeft op de asielprocedure, noch vice-versa. Terwijl het daarom niet opgaat te stellen dat de Commissie geen bijkomende asielinstantie is: dat deze opmerking terecht is maar uitmondt op een verkeerde toepassing van de Wet, namelijk dat andere motieven dienen aangevoerd dan deze die vallen onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag. Terwijl overigens dient opgemerkt te worden dat het feit dat verzoekster dezelfde motieven aanhaalt in haar asielprocedure én voor de onmogelijkheid tot terugkeer te staven in de regularisatieprocedure niet per se betekent dat deze vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, opmerking waartoe de bestreden beslissing eveneens ten onrechte besluit.

Terwijl verzoekster inderdaad onder ander de onmogelijkheid van terugkeer staft op basis van de IOM lijst.

Terwijl aldus komt vast te staan dat verzoekster wel degelijk op voldoende wijze haar identiteit en nationaliteit kon bewijzen. Terwijl overigens terloops het adagio 'in dubio pro reo' ook kan ingeroepen worden. Terwijl verzoekster derhalve aanspraak kon maken op regularisatie op grond van criterium 2.2° van de Wet.

Terwijl verzoekster niet meer wenst in te gaan op criterium 2.3° van de Wet, nu dit geen incidentie heeft op de beslissing zodra zij kan geregulariseerd worden op grond van artikel 2.2°

Terwijl de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het kort wettig verblijf waarvan verzoekster genoten heeft, nu zij toch in eerste instantie ontvankelijk werd verklaard door de instanties bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag en derhalve in het bezit was en is van een immatriculatieattest.”;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoekster vooreerst aanvoert dat de bestreden beslissing ten onrechte steunt op de overwegingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder zelf een onderzoek te voeren; dat uit het advies van de Commissie voor regularisatie, waarvan de overwegingen door de Minister van Binnenlandse Zaken worden onderschreven en als de zijne overgenomen, blijkt dat deze zich aansluit bij de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat door zich aan te sluiten bij de overwegingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Commissie tot dezelfde bevindingen komt zodat zij wel degelijk zelf een onderzoek heeft gevoerd; dat bovendien niets de Commissie en de Minister van Binnenlandse Zaken belet zich te steunen op de geloofwaardigheid van de verklaringen van de aanvrager om de identiteit en de nationaliteit na te gaan; dat verder uit het advies blijkt dat de Commissie de neergelegde stukken heeft onder ogen genomen, maar zij heeft geoordeeld dat “deze stukken niet van aard (zijn) dat zij de uitvoerige motivering van het Commissariaat-generaal, dat heeft vastgesteld dat de betrokkene geen kennis heeft van de plaatselijke toestand in XXX, ontkrachten, zodat het bewijs van haar identiteit nog steeds niet geleverd is”; dat de Commissie derhalve heeft geoordeeld dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekster; dat, in zoverre verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de getuigenis van een derde, dient opgemerkt te worden dat de Commissie voor regularisatie geen administratief rechtscollege is, zodat uit haar beslissing niet moet blijken waarom met deze getuigenis geen rekening is gehouden;

2.2.2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede onderdeel kritiek levert op de toepassing van artikel 2, 2° van de wet van 22 december 1999; dat deze kritiek niet dienstig wordt aangevoerd, aangezien aan één van de essentiële voorwaarden, namelijk het bewijs van identiteit en nationaliteit, niet is voldaan; dat deze kritiek derhalve niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.